

File ID	uvapub:63052
Filename	297329.pdf
Version	unknown

SOURCE (OR PART OF THE FOLLOWING SOURCE):

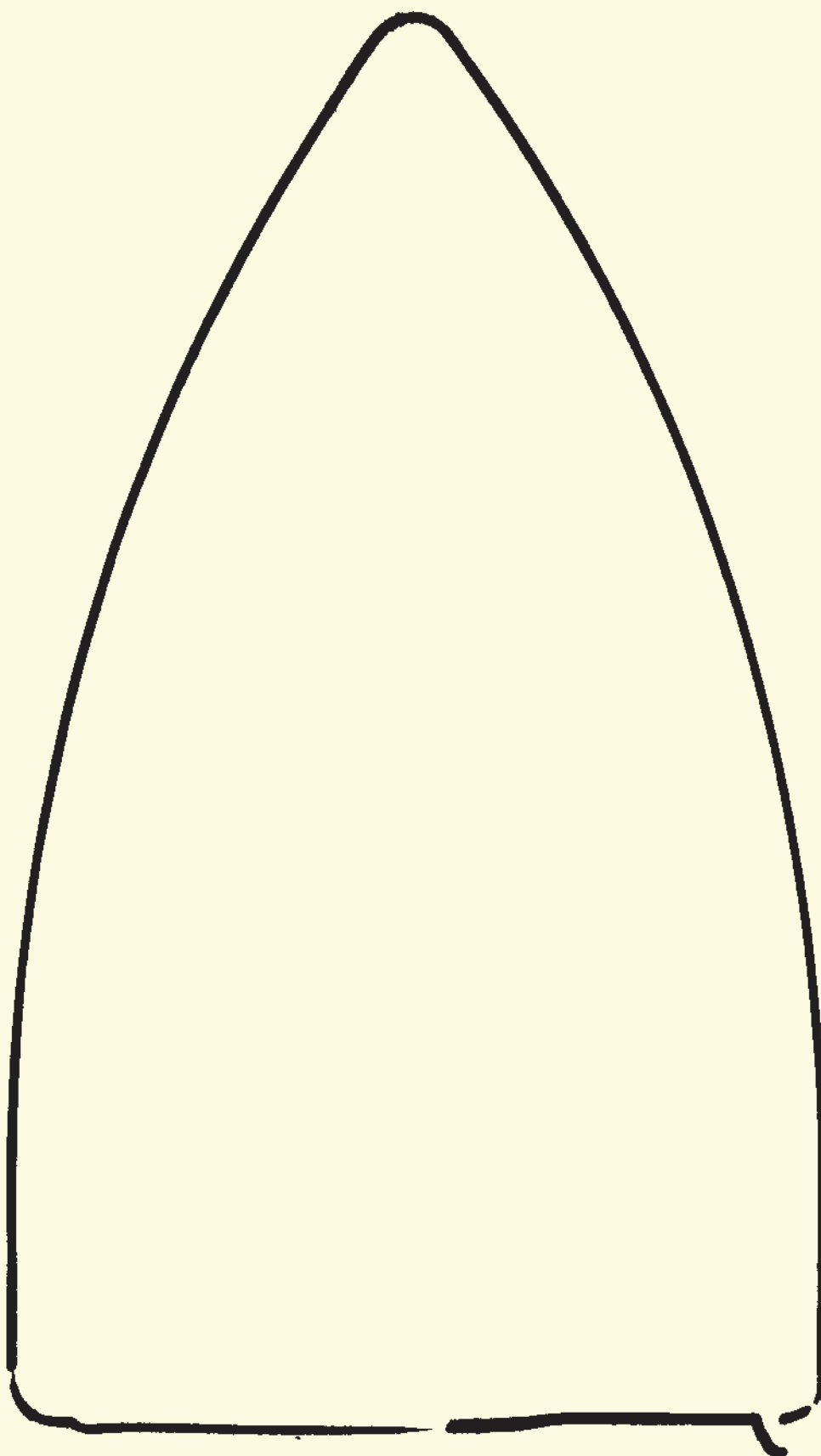
Type	book chapter
Title	The company of objects = Het gezelschap van dingen
Author(s)	M. Stokhof
Faculty	FNWI: Institute for Logic, Language and Computation (ILLC)
Year	2008

FULL BIBLIOGRAPHIC DETAILS:

<http://hdl.handle.net/11245/1.297329>

Copyright

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content licence (like Creative Commons).

The Company of Objects

Martin Stokhof

Objects come to us, and we to them, in many different ways: by touch, vision, smell; in thought, language, imagination. We access them directly and manipulate them; or we approach them indirectly and keep our distance. Sometimes we do so at the same time: we pick up an object and ask ourselves where we bought it, or what it is for; we look at an object and admire its shape or colour. But often we simply take the object and use it, and neither its material properties, nor its history need concern us: we take it for granted.

Objects also come in many different shapes and sizes: balls of string and beer glasses, sequoia trees and pencils, temples and trailer homes, tug boats and scissors, paintings and ideas, paperclips and numbers, the variety seems endless. As is their nature: raw material and fabricated, mental and platonic. There does not seem to be anything they all have in common, yet we refer to them all as ‘object’, thus indicating their difference from ourselves.

Among all the distinctions and differences one seems to stand out: that between natural kind objects—tigers and mountains, gold and thunderstorms—and artefacts—screwdrivers and laptops, battleships and paperclips. Natural kind objects are the ones we encounter out there: they are part of our natural environment, and their existence and their nature seems independent of us. Artefacts, on the other hand, are of our making, we invent, design and manufacture them, hence what they are, it seems, depends on us. Function apparently is of their essence, whereas materiality seems to be what defines natural kind objects.

But the distinction is far from clear-cut. Many natural kind objects have functions, perhaps not essentially, but certainly in practice. And artefacts are also material objects. Coffee is not just the fruit of a plant, but also something that, via complicated processes of manufacturing and trade, is turned into stuff that has all kinds of functional characteristics that do not directly derive from its physical properties. And reversely, artefacts, such as drinking glasses, pencils, and paperclips, are made of raw materials that often are natural kind objects and that as such contribute to the constitution of their nature. Artefacts do not always change or disappear when their functionality changes or disappears: the folded beer mat that keeps the table from wobbling; tools from ancient times or distant cultures that end

up as aesthetic objects; the forgotten objects that fill up the kitchen drawer.

How do we deal with this variety, this manifold of phenomena, qualities and essences that constantly seems to elude us? One of the ways in which we access objects is through language: we describe objects, refer to them, ask for them; we classify and define them. Of course, in some cases we may lack words, but apparently we take it for granted that this is an obstacle that can be surmounted, if not in practice then at least in principle. This suggests that linguistic expression is the most important way in which we interact with objects, structure the manifold, tame the variety.

But how does language reach out into the world, how does it succeed in putting us in touch with objects? There are theories of so-called ‘direct reference’, that state that the object that an expression refers to *is* in fact its meaning, thus placing meaning firmly outside the realm of language, and in the world. Here it is the essential nature of the object, its structure, that determines what our expressions mean, whether we actually know what this nature is or not. For example, a natural kind term like ‘gold’, in this approach, refers to whatever has the chemical structure of the substance gold, and this is what the term meant even at times when we were unaware of the very concept of chemical structure as such.

Then there are mentalistic theories that hold that some form of mental representation—a mental picture, or a description or a formula in a mental language—mediates between linguistic expression and object, turning meaning into an essentially internal, even private affair. Reference here always is indirect, and expressing or grasping meaning likewise involves the object only indirectly, only in as much as it conforms to the mental representation we have of it. It is our mental representation of the object that constitutes meaning, not the nature of whatever object that may correspond to it.

And there are theories that hold that language refers to objects via an abstract concept, a definition of the object. Here, too, the link between objects and language is made indirectly, but this time not through a mental picture, but via the abstract concept that is the meaning of the expressions. Such theories emphasise what we know of objects and how we use them, rather than what their structural (physical, chemical) structure is, or how we mentally represent them.

All such theories have their strengths and their weaknesses. Direct reference theories are geared toward natural kind objects, and explain

why functional and observational characteristics tend to be less important than what we find out by investigation about the underlying structure of the substance that they consist of. But they are ill-suited to deal with artefacts, for what is the 'essence' of a pencil, a paperclip, or a rubber band? If anything, what comes to mind is their typical function, not their material composition. But artefacts are composed of natural kinds and that does seem to play a role as well. And as for their functionality being their essence: a bent paperclip is still a paperclip. 'Essence' is a more complicated notion than direct reference theories can account for.

Mentalistic theories about how words for objects have meaning, have their score of problems, too. The most important seems to be the nature of the connection between mental representation and object: how do we determine whether a mental picture fits an object and thus picks it out as what the expression refers to? It seems that the picture cannot do that all by itself, for resemblance between picture and depicted is hardly ever sufficiently clear and unambiguous. This holds in the case of ordinary pictures, and there is no reason to suppose that things are different for mental pictures. We could stipulate that, but the mentalistic approach loses its explanatory power. We need to be trained to use certain shapes and lines and colours as pictures of scenes, and people, and objects. Like a map needs a legend that allows us to interpret elements of the map as representations of features of some part of the earth's surface, we similarly need a way of reading the mental picture, a key that will tell us what it is a picture of. And that key is not part of the picture; it relates picture and depicted. Mentalistic theories are at least incomplete.

Finally, the conceptual approach has weaknesses as well: in many cases we can understand the meaning without necessarily being able to identify the object, which makes the very idea that understanding an expression, i.e. knowing what object it refers to, somehow requires a grasp of a clear-cut definition of what the object is, unrealistic. Can we define what scissors are? A chair? A nuclear reactor? Of course, we need to know something about these objects in order to be able to refer to them. But what exactly? And how much? And always the same things? Much seems to depend on context, and definite answers to these questions therefore seem not available.

To be sure, these approaches to what links language and objects do highlight aspects of that relation that are relevant, perhaps even decisive in particular cases. But none of them seem able to

give us a grasp of the whole. Rather, it appears that language and objects are related in many different ways, depending both on the objects, their nature and function, and on the purposes for which we use linguistic expressions. What 'electron' means for a layman differs from what it means for a nuclear physicist. But the same holds for our everyday objects. In some situations 'chair' covers stools as well, in others it does not. In some cases tomatoes count as a vegetable, in others it is fruit. And a broken hammer sometimes still is a hammer and sometimes it is not. If we try to force this multiplicity into one scheme, confusions arise. How language and objects are related is primarily a matter of how both are used, in a concrete and practical manner. It is in how we deal with objects that how we talk about them finds its grounding.

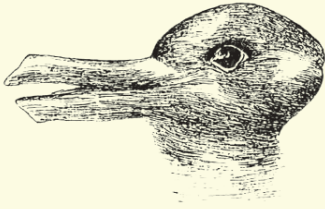
Language is a brutal master: it imposes structure, distinctions, separations. It categorises the world, and thus makes it amenable for thought, investigation, manipulation. It is the most important tool we have for getting and maintaining some form of grip on the world and ourselves, and it seems a defining characteristic of what we are. But language does not have the final say. For remnants of pure phenomenal qualities remain that escape it, qualities that can only be hinted at, indicated in the most indirect manner, without this diminishing in any way their reality and importance. In *Philosophical Investigations*, section 610, Wittgenstein asks:

Describe the aroma of coffee—why can't it be done? Do we lack the words? And for what are words lacking? But how do we get the idea that such a description must after all be possible? Have you ever felt the lack of such a description? Have you ever tried to describe the aroma and not succeeded?

It cannot be done. Always when we talk about an object to it, describe it, there is something that escapes us. And this holds true for all kinds of objects—natural kind objects, artefacts, mental objects, such as ideas or emotions.

This failure is not unique to language, other forms of representation fall short, too. Whenever we depict an object, paint its surface, sketch its contours, even when we photograph or film it, the object itself is not there. It invites us, draws us close, but it always keeps its distance, however infinitesimal. Visual illusions, or ambiguous pictures, such as the famous 'duck-rabbit' of Jastrow, illustrate this in a different way: what we see, and then express as 'A rabbit!', or 'A duck!',

it is not the object itself. No 'inventory' of objects can be made, only every so many approximations, attempts that capture some part of what they are, determine some aspect of how they appear of function. But something escapes, always.

But it also need not be done: our interactions with objects proceed on many different levels, in many different ways, and that some of these escape the categorising and defining nature of our language, however complex and subtle, and that even our best ways of depiction—be it painting, drawing, photographing or filming—only manage to capture part of its qualities, this need not worry us. The only true map of the world is the world itself. That we never accomplish, if only because it would necessitate an infinite series of self-representations. Similarly, the only true and complete representation of an object is the object itself. No description or depiction is able to present it in full.

Our interaction with objects, the world, ourselves and others, is always only partial, temporary and situated. We approach objects with categories and expressions, lines, shapes, and colours, with all the tools of our trade, and fail. Even the artefacts we made ourselves, the familiar objects that are such essential elements of our everyday lives, continue to elude us, in their materiality and their individuality, their autonomy. But this is a failure only if we set out to master objects, to appropriate their supposed essence. Objects are not just out there, waiting for us to describe and analyse them, they also actively affect us, in many different ways. Natural kind objects constitute our environment, and ourselves as part of that environment. We rely on artefacts for our survival, but in their turn they shape us, opening up new possibilities, new experiences, new ways of being there: objects are affordances that are never exhausted.

The interaction with the objects that surround us day in, day out, the confrontation with their shapes, colours, weights, their material constitution, the experience of what they look like, how they feel, smell—for a brief moment, or in extended, intentional contemplation—such interactions reveal the inexhaustible reality of objects. Just

as we speak about objects, they speak to us, in a different language, but one that is as meaningful and important. In the end, our relation to them is not that of owner, or maker, not even, perhaps, that of user. Even though we do own, make and use objects, it does not define them. Long after we put the scissors in the drawer and forgot about them, after we bent the paperclip, used it to pierce a hole in a piece of , objects continue, they keep a form, a shape, they continue to afford possibilities we may not yet have thought of.

Objects can never be exhausted, neither in description, nor in depiction, nor even in use. They will always surprise us, teach us, annoy or move us. The company of objects is never boring.

Het gezelschap van dingen

Martin Stokhof

Dingen ontmoeten ons, en wij hen, op heel verschillende manieren: via aanraken, kijken, ruiken; in gedachten, taal, voorstelling en fantasie. We benaderen ze direct en gebruiken ze of we doen dat indirect en houden afstand. Soms doen we beide tegelijkertijd: we pakken een ding op en vragen ons af waar we het gekocht hebben, of waartoe het dient; we kijken naar een ding en bewonderen de vorm ervan, of de kleur. Maar vaak nemen we het ding simpelweg op en gebruiken het, en noch de materiële eigenschappen noch de geschiedenis ervan houdt ons bezig. We beschouwen het ding als vanzelfsprekend.

Dingen zijn er in uiteenlopende vormen en maten: bol touw en bierglas, sequoia en potlood, tempel en caravan, sleepboot en schaar, schilderij en idee, paperclip en getal; de verscheidenheid lijkt eindeloos. Net als hun aard: ruw materiaal, vormgegeven, stoffelijk, mentaal, abstract. Er lijkt niets te zijn dat ze gemeen hebben, toch noemen we ze allemaal 'ding', en geven daardoor aan dat ze van ons verschillen.

Van alle onderscheidingen en verschillen lijkt er één het belangrijkste: dat tussen dingen van een natuurlijke soort—tijger en berg, goud en onweersbui—en artefacten—schroevendraaier en computer, slagschip en paperclip. Natuurlijke soort dingen zijn wat we daarbuiten tegenkomen: ze vormen onderdeel van onze natuurlijke omgeving, en hun bestaan en hun aard lijken niet van ons afhankelijk. Artefacten, daarentegen, zijn ons product; we bedenken, ontwerpen en maken ze. Daarom lijkt wat zij zijn afhankelijk van ons. Hun essentie, zo lijkt het, is hun functie, zoals de essentie van natuurlijke soort dingen lijkt te liggen in hun materialiteit.

Toch is ook dit onderscheid niet zo strikt. Veel natuurlijke soort dingen hebben een functie, misschien niet noodzakelijk, maar wel in de praktijk. En de meeste artefacten zijn ook materiële dingen. Koffie is niet alleen de vrucht van een plant, maar ook iets dat, via ingewikkelde processen van bewerken en verhandelen, veranderd wordt in iets dat allerlei functionele kenmerken heeft die niet direct zijn afgeleid van de fysieke eigenschappen. Omgekeerd zijn artefacten zoals waterglazen, potloden en paperclips gemaakt van ruwe materialen die zelf natuurlijke soort dingen zijn en die als zodanig bijdragen aan hun aard. Artefacten veranderen of verdwijnen dan ook niet altijd als hun

functie verandert of verdwijnt: het dubbelgevouwen bierviltje dat de tafel stabiel houdt; werktuigen uit vroegere tijden of andere culturen die esthetische objecten worden; de vergeten dingen die keukenla en fruitschaal vullen.

Hoe gaan we om met deze verscheidenheid, het spectrum van verschijnselen, eigenschappen en essenties dat ons telkens lijkt te ontglippen? Een manier waarop we de dingen benaderen, is via de taal: we beschrijven dingen, verwijzen ernaar, we classificeren, specificeren en definiëren. Natuurlijk kunnen we soms niet de juiste woorden vinden voor een bepaald aspect, maar blijkbaar gaan we ervan uit dat dit obstakel overwonnen kan worden, misschien niet in de praktijk, maar in ieder geval in principe. Dit suggereert dat talige uitdrukking de belangrijkste wijze is waarop we met de dingen omgaan, hun verscheidenheid structureren en onder controle brengen.

Maar hoe legt de taal het contact tussen ons en de dingen? Zogeheten 'theorieën van directe verwijzing' stellen dat het ding waar een uitdrukking naar verwijst de betekenis van die uitdrukking *is*, en ze plaatsen daarmee betekenis geheel buiten het bereik van de taal, in de wereld zelf. Volgens deze theorieën is het de essentiële aard van de dingen, de structuur ervan, die bepaalt waar onze uitdrukkingen naar verwijzen en dus wat ze betekenen, of we nu weten wat die aard is of niet. Een natuurlijke soort uitdrukking zoals 'goud' verwijst in deze benadering naar alles dat de scheikundige structuur heeft van de substantie goud, en dat is wat de uitdrukking 'goud' betekent, zelfs toen het hele begrip 'chemische structuur' ons nog niet bekend was.

Er zijn ook mentalistische opvattingen: hier bemiddelt een mentale representatie—een mentaal beeld, of een beschrijving of formule in een mentale taal—tussen talige uitdrukking en ding. Betekenis wordt op die manier een essentieel interne, zelfs private, aangelegenheid. Verwijzing is hier altijd indirect, en bij het uitdrukken of vatten van de betekenis van een uitdrukking speelt het ding zelf dan ook alleen indirect een rol, namelijk in zover het overeenkomt met de mentale representatie die we ervan hebben. De mentale representatie van een ding vormt de betekenis van de uitdrukking, niet de aard van de dingen die daarmee overeenkomen.

En dan zijn er theorieën die ervan uitgaan dat een talige uitdrukking naar een ding verwijst via een abstract begrip dat fungeert als een definitie van het ding. Ook hier is het verband tussen taal en dingen indirect, maar in dit geval is het niet een mentaal beeld dat bemiddelt, maar een abstract begrip, en is het abstracte begrip de betekenis van

de uitdrukking. Dergelijke theorieën benadrukken wat we feitelijk van de dingen weten en hoe we ze daadwerkelijk gebruiken, en niet wat hun structurele samenstelling is, of hoe we ze mentaal representeren.

Deze benaderingen en theorieën hebben alle hun sterke en zwakke kanten. Theorieën van directe verwijzing zijn geënt op natuurlijke soort dingen, en verklaren waarom functionele en observationele kenmerken daar minder belangrijk lijken dan wat we via onderzoek te weten komen over de onderliggende structuur van de substantie waaruit ze bestaan. Maar ze zijn minder geschikt als het gaat om artefacten: wat is de ‘essentie’ van een potlood, een paperclip, of een elastiekje? Als we al over essentie willen spreken in het geval van een artefact, dan denken we toch eerder aan de functie, niet aan de materiële samenstelling. Toch zijn artefacten dingen die zijn samengesteld uit natuurlijke soort dingen. En de functie van een artefact is wel belangrijk, maar niet essentieel: een verbogen paperclip is nog steeds een paperclip. ‘Essentie’ is een gecompliceerder begrip dan de opvatting van directe verwijzing kan verantwoorden.

Mentalistische benaderingen van de betekenis van uitdrukkingen die naar dingen verwijzen, zijn ook niet onproblematisch. Het belangrijkste probleem daarbij heeft te maken met de aard van het verband tussen mentale representatie en ding: hoe stellen we vast of een mentaal beeld past op een ding en er dus in slaagt dat ding aan te merken als de verwijzing van de uitdrukking? Gelijkenis tussen beeld en afgebeelde is vrijwel nooit voldoende duidelijk en eenduidig. Dat geldt voor gewone beelden, en er is geen reden om te veronderstellen dat het bij mentale beelden anders zou zijn. We zouden dat kunnen stipuleren, maar dan verliest deze benadering haar verklarende kracht. We moeten onderwezen en getraind worden in het gebruik van bepaalde vormen, lijnen, en kleuren als afbeeldingen van situaties, mensen en dingen. Zoals een kaart een legenda nodig heeft die ons in staat stelt bepaalde elementen in de kaart te interpreteren als representaties van kenmerken van een deel van het aardoppervlak, zo hebben we ook in het geval van een mentaal beeld een interpretatie nodig, een sleutel, die ons vertelt waarvan het beeld een afbeelding is. En die sleutel zelf kan geen deel uitmaken van het beeld; het is wat beeld en afgebeelde relateert. Mentalistische benaderingen zijn dus op zijn minst onvolledig.

De conceptuele benadering, tenslotte, heeft ook problematische kanten. In veel gevallen kunnen we de betekenis van een uitdrukking begrijpen

zonder dat we in staat zijn het ding te identificeren waarnaar verwezen wordt. De idee dat het begrijpen van een uitdrukking vereist dat we een eenduidige definitie van het corresponderende ding tot onze beschikking zouden moeten hebben, wordt zo onrealistisch. Het bestaan van zulke definities is op zich al problematisch: kunnen we definiëren wat een schaar is? Een stoel? Een kernreactor? Natuurlijk moeten we over deze dingen iets weten om ernaar te kunnen verwijzen. Maar wat precies? Hoeveel? Altijd hetzelfde? Veel lijkt af te hangen van de context, en eenduidige antwoorden op deze vragen lijken daarom niet voorhanden.

Uiteraard belichten deze benaderingen van wat uitdrukking en ding verbindt belangrijke aspecten van die relatie—aspecten die in specifieke gevallen doorslaggevend zijn. Maar geen ervan lijkt in staat greep te krijgen op het geheel. Taal en dingen zijn gerelateerd op vele, uiteenlopende wijzen, afhankelijk van aard en functie van de dingen zelf, maar ook van de context waarin we ze gebruiken. Wat ‘elektron’ betekent voor een leek verschilt van wat het betekent voor de kernfysicus. En hetzelfde geldt voor alledaagse dingen. In sommige situaties verwijst ‘stoel’ ook naar een kruk, in andere niet. In sommige gevallen tellen tomaten als groente, in andere als fruit. En een kapotte hamer is soms nog steeds een hamer, soms ook niet. Als we kost wat kost proberen om deze menigvuldigheid, vaagheid, en afhankelijkheden in één schema onder te brengen, is verwarring het resultaat. Hoe taal en ding samenhangen is vooral een kwestie van hoe ze worden gebruikt, in een concrete, praktische zin. In hoe we met de dingen omgaan, vinden de uiteenlopende wijzen waarop we over ze spreken hun grond.

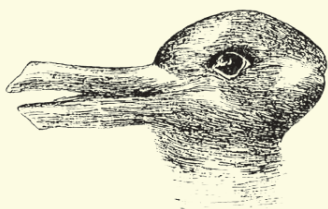
De taal is een strenge meesteres: ze legt structuur op, onderscheidt en scheidt. Taal categoriseert de wereld en maakt haar op die manier toegankelijk voor denken, onderzoek, manipulatie. Taal is het belangrijkste instrument dat we hebben om greep te krijgen en te houden op de wereld en op onszelf, en lijkt een definiërend kenmerk van wat wij zijn. Maar de taal heeft niet het laatste woord. Er blijven restanten van zuivere ervaringskenmerken die haar ontglippen, eigenschappen die alleen kunnen worden aangeduid op indirecte wijze, zonder dat dit hun realiteit en belang vermindert. In *Filosofische Onderzoekingen*, paragraaf 610, stelt Wittgenstein de volgende vraag:

Beschrijf het aroma van koffie—waarom kan dat niet? Missen we de woorden? En waarvoor missen we die woorden dan? Maar komen we op het idee

dat zo'n beschrijving uiteindelijk mogelijk moet zijn? Heb je zo'n beschrijving ooit gemist? Heb je ooit geprobeerd het aroma te beschrijven en ben je daar niet in geslaagd?

We kunnen niet, telkens wanneer we over een ding praten, ernaar verwijzen, het beschrijven. Er is iets dat ons ontglipt. En dit geldt voor alle soorten dingen—natuurlijke soort dingen, artefacten, mentale entiteiten, zoals ideeën of emoties.

In dit falen staat de taal niet alleen, ook andere vormen van representatie schieten tekort. Als we een object afbeelden, het oppervlak schilderen, de contouren ervan schetsen, zelfs als we het fotograferen of filmen, is het ding zelf er niet. Het ding nodigt ons uit, trekt ons naar zich toe, maar houdt ook altijd afstand, hoe gering ook. Visuele illusies, of ambigue afbeeldingen zoals het befaamde 'eendkonijn' van Jastrow, illustreren dit op een andere manier: wat we zien, en wat we dan aanduiden als 'Een konijn!', of 'Een eend!', het is niet het ding zelf. Een daadwerkelijke inventaris van dingen kunnen we niet maken, wat ons rest zijn evenzoveel benaderingen, pogingen die een deel van wat de dingen zijn, vastleggen, die een bepaald aspect van de wijze waarop ze aan ons verschijnen of van hun functioneren, vastleggen. Maar iets ontsnapt, altijd.

Maar het hoeft ook niet. Onze interacties met de dingen spelen zich af op vele niveaus, geschieden op vele manieren. Het hoeft ons niet te verontrusten dat sommige daarvan zich onttrekken aan de categoriserende en definiërende rol van onze taal, hoe complex en subtiel die ook kan zijn, en dat zelfs onze beste manieren om dingen af te beelden—schilderen, tekenen, fotograferen of filmen—er slechts in slagen om een deel van de eigenschappen van de dingen te vatten. De enige complete kaart van de wereld is de wereld zelf. Die compleetheid bereiken we nooit, al is het maar omdat het een oneindige reeks van zelfrepresentaties zou vragen. Op dezelfde manier is de enige waarachtige en complete representatie van een ding het ding zelf. Geen beschrijving of afbeelding is in staat het volledig weer te geven.

Onze interacties met de dingen is altijd slechts gedeeltelijk, tijdelijk en gesitueerd. We benaderen de dingen met categorieën en uitdrukkingen, met lijnen, vormen en kleuren, met alle middelen die ons ter beschikking staan, en we falen. Zelfs de artefacten die we zelf maken, de vertrouwde dingen die zulke essentiële onderdelen zijn van ons dagelijkse leven, blijven ons ontglippen, in hun materialiteit en in hun individualiteit, hun autonomie. Maar we falen alleen als het ons doel is de dingen te beheersen, ons hun vooronderstelde essentie eigen te maken. De dingen zijn niet passief, wachtend tot wij ze komen beschrijven en analyseren. Ze beïnvloeden ons ook actief, op talloze manieren. Natuurlijke soort dingen vormen onze omgeving, en onszelf als onderdeel daarvan. We vertrouwen op artefacten om te overleven, en zij van hun kant geven ook ons vorm, door nieuwe mogelijkheden te scheppen, nieuwe ervaringen, nieuwe wijzen van zijn. Dingen zijn mogelijkheden die nooit raken uitgeput.

De interactie met de dingen die ons omringen, de confrontatie met hun vormen, kleuren, gewichten, texturen, hun materiële samenstelling, de visuele ervaring ervan, hoe ze aanvoelen, ruiken—in een vluchtig ogenblik of in een lange en bewuste contemplatie—al die interacties ontsluiten aspecten van hun onuitputtelijke werkelijkheid. Zoals wij spreken over de dingen, zo spreken zij tegen ons, in een andere taal, maar een die even betekenisvol en belangrijk is. Uiteindelijk is onze verhouding tot de dingen niet die van eigenaar, maker, en zelfs niet die van gebruiker. Hoewel we dingen bezitten, maken en gebruiken, definieert dat ze toch niet. Lang nadat we de schaar in de la hebben gelegd en hem zijn vergeten, nadat we de paperclip hebben verbogen en gebruikt om een gaatje te prikken in een stuk papier, blijven de dingen; ze houden een vorm, een samenstelling, en ze blijven ons mogelijkheden bieden waaraan we misschien nog helemaal niet hebben gedacht.

De dingen kunnen niet worden uitgeput, niet in beschrijving, niet in afbeelding, zelfs niet in gebruik. Ze zullen ons altijd verbazen, iets leren, ons irriteren of ontroeren. Het gezelschap van dingen verveelt nooit.